

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

21. LISTOPADU 2004

Z obsahu:

Chvalozpěv vykopených

Katecheze Jana Pavla II.

3. listopadu 2004

- strana 2 -

Král králů

- strana 4 -

Jedno srdce, jedna duše

Hodí se ještě úcta

k Božskému Srdci

do naší doby?

- strana 5 -

Slavnost

Ježíše Krista Krále

- strana 6 -

Království Antikrista

- strana 6 -

Děti - budoucnost Evropy

- strana 7 -

Robert Schuman

(1886 - 1963)

Robert Schuman je nazýván

„Otec Evropy“, protože

značnou měrou přispěl

k porozumění mezi

evropskými národy

- strana 8 -

Biskup mezi muslimy

Biskup Cesare Mazzolari

žije v Súdánu...

- strana 10 -

Evropo, neboj se...

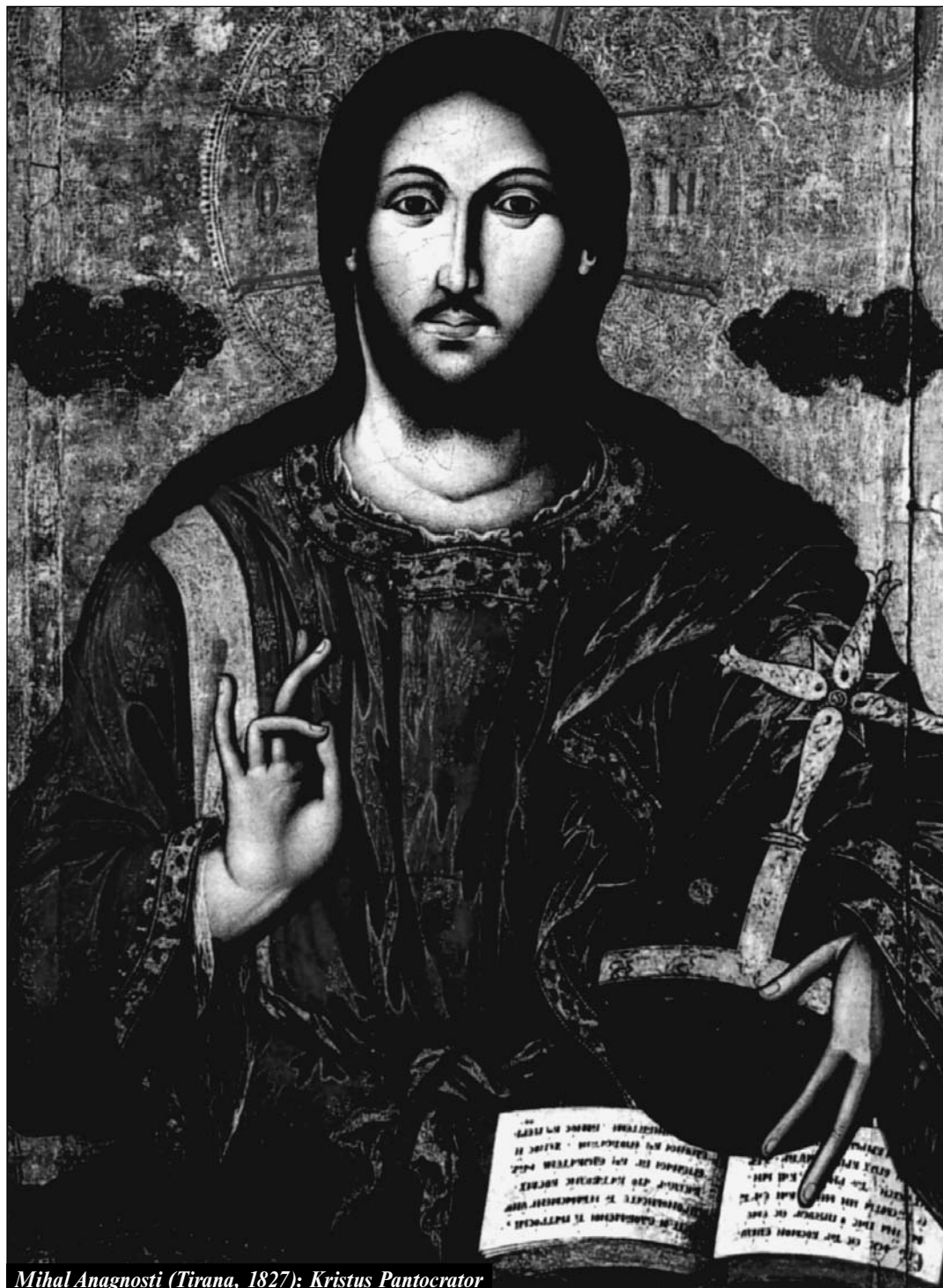
Jan Pavel II.

- strana 13 -

Papež Pius XII. (39)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Mihal Anagnosti (Tirana, 1827): Kristus Pantocrator

Chvalo zpěv vykoupených

Kantikum, které bylo nyní předneseno, poznamenává liturgii nešpor prostotou a intenzitou sborové chvály. Patří k slavnému vidění z úvodu Apokalypsy, které představuje určitý druh nebeské liturgie, k níž se připojujeme i my, dosud ještě poutníci na zemi, během našich církevních obřadů.

Chvála Stvořitele

Hymnus, složený z několika veršů vybraných z Apokalypsy a spojených pro liturgické použití, je postaven na dvou základních prvcích. První, letmo načrtnutý, je oslavou Hospodinova díla: *ty jsi stvořil všechno, z tvé vůle to povstalo* (4,11). Stvoření totiž zjevuje nesmírnou Boží moc. Jak říká Kniha moudrosti, *z velikosti a krásy stvoření se srovnáním pozná původce* (13,5). Podobně konstatuje apoštol Pavel: *Jeho věčnou moc a jeho božské bytí je možno už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil* (Řím 1, 20). Zpěv chvály, který se vznáší ke Stvořiteli, aby tak oslavil jeho slávu, je proto závazný.

Obětovaný Beránek

V této souvislosti může být zajímavá připomínka, že císař Domicián, za jehož vlády byla asi Apokalypsa napsána, se dával nazývat titulem „náš pán a bůh“ a vyžadoval, aby se na něho nikdo neobracel jinak než s tímto oslovením (srov. Svetonio Domiziano, XIII).

Křesťané samozřejmě odmítali přiznávat lidskému tvorů, jakkoliv mocnému, podobné tituly a obraceli se se svými zbožnými aklamacemi pouze k pravému našemu

Pánu a Bohu, stvořiteli vesmíru (srov. Zj 4,11), a k Tomu, který je spolu s Bohem *první a poslední* (srov. 1,17) a sedí se svým Otcem na nebeském trůně (srov. 3,21): Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých a je zde

Jan Pavel II. při generální audienci 3. listopadu 2004

symbolicky představen jako *Beránek*, který *stojí vzpřímeně*, i když byl *zabit* (5,6).

A to je právě onen druhý široce rozvinutý prvek hymnu, který právě komentuje: *Kristus, obětovaný Beránek*. Čtyři živé bytosti a čtyřicet starců ho oslavují zpěvem, který začíná aklamací: *Pane, jsi hoden vzít knihu a rozlomit pečeti, protože jsi byl zabit* (5,9).

Chvála za vykoupení

V centru chvály je proto Kristus se svým dějinným dílem vykoupení. Právě proto je schopen dešifrovat smysl dějin: *jemu přísluší rozlomit pečeti* (tamtéž) tajné knihy, která obsahuje plán, tak jak ho chtěl Bůh.

Jemu však přísluší nejen dílo vysvětlení, ale také akt dokonání a osvobození. Proto-

že byl *zabit*, mohl *vykoupit* (tamtéž) lidi různého původu.

Řecký výraz neodkazuje výslovně na dějiny exodu, ve kterých se nemluví o vykoupení Izraelitů; nicméně pokračování věty obsahuje zřejmou narážku na slavný slib učiněný Izraeli na Sinaji: *Budete pro mě královstvím kněží a svatým národem* (Ex 19,6).

Nyní se toto zaslíbení stalo skutečností: *Beránek skutečně ustanovil pro Boha království a kněze vládnoucí nad zemí* (Zj 5,10) a toto království je otevřeno celému lidstvu povolánému, aby vytvořilo společenství Božích dětí, jak připomíná svatý Petr: *Vý však jste lid vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozlašovali, jak velké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy k podivuhodnému světlu* (1 Petr 2,9).

Kněžství Božího lidu

II. vatikánský koncil se výslovně odvolává na tyto texty Prvního listu Petrova a knihy Apokalypsy, když představuje „všeobecné kněžství“, které přísluší všem věřícím, a vysvětluje způsob, jakým je uskutečňují: „Věřící mocí svého královského kněžství spolupůsobí při obětování eucharistie a uplatňují své kněžství přijímáním svátostí, modlitbou a děkovaním, svědectvím svatého života, odříkáním a činorodou láskou“ (LG 10).

Hymnus z knihy Apokalypsy, o kterém dnes rozjímáme, končí závěrečnou aklamací, kterou provolávají *miliony a stamiliony* andělů (srov. Zj 5,11). Ta patří *Beránkovi, který byl zabit*, jemuž se vzdává stejná chvála, jaká je určena Bohu Otci, protože *si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu* (5,12). Je to chvíle ryzí kontemplace, radostné chvály, zpěvu lásky ke Kristu v jeho velikonoční službě.

Tento zářivý obraz nebeské slávy anticipuje liturgie Církve. Neboť jak připomíná katechismus katolické církve, liturgie je činnost „Krista úplně celého“ („Christus totus“). Ti, kteří ji zde slaví, žijí již určitým způsobem v onom světě znamení, v nebeské liturgii, kde její slavení znamená úplné a pevné společenství. Toto je věčná liturgie, na které nám dává Duch a Církve podíl, když slavíme ve svátostech tajemství spásy (srov. čl. 1136, 1139).

Bollettino Vaticano 3. 11. 2004
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Že se člověk brání, když mu druhý ublíží na cti, je zcela pochopitelné. Ale setkáváme se s případy, kdy se lidé cítí dotčeni prostě tím, že se dostane druhému určité pocty, jako by tím byli sami nějak poškozeni. Jestliže církev některého ze svých zemřelých členů uzná za hodného úcty, nikomu se tím křivda neděje, neboť nikdo není nucen, aby tohoto světce uctíval. Tak se naposled zvedla vlna nevole v případě blahořečení posledního krále z rodu Habsburků Karla I. Jistě, někdo může mít averzi vůči Habsburkům, vůči králům a připadá mu to pojednou nepochopitelné, že by nemohl existovat panovník z neoblíbeného rodu, který si zaslouží naší úcty. Ale měl by mít tolik sebekritiky, aby připus-

til, že chyba nemusí být u tohoto krále, a hledat ji u sebe.

Můžeme být tedy zvědaví, jaké reakce to vyvolá, až dojde k blahořečení jednoho ze zakladatelů evropské jednoty Roberta Schumana. V jednom si můžeme být jisti, že před „prověřkovou“ komisí EU by už dnes v žádném případě neobstál, stejně jako by neobstál Adenauer a De Gasperi, ačkoliv je mimo všechnu pochybnost, že bez těchto osobností bychom se Evropské unie těžko dočkali. V čem tkví ta nesrovnalost? Není tomu ve skutečnosti tak, že do jejího vedení nepatří spíše ti, kteří v ní dnes rozhodují? A nepatří tam nikoliv proto, že mají jiný světový

Pokračování na str. 13

Intronizace Krále králů

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Pane, rozpomeň se na mě,
až přijdeš do svého království*

V poslední neděli církevního roku jsi pozván, aby ses účastnil intronizace nejvyššího Pána. Zanechej všeho a pospěš na Golgotu a vzdej hold Králi, který zde právě nastupuje svou vládu. Nesmí tě překvapit zcela neobvyklé okolnosti. Jeho království začíná ve znamení, kterému se bude odporovat⁽¹⁾. Tento Král chce, aby od samého začátku jeho panování bylo zřejmé, že si jako nejvyšší vládce bude počínat zcela jinak, než jak si vedou pozemští vladaři. Oni odnímají svým poddaným syny, dcery, pole a stáda, aby se lid stal jejich otrokem a úpěl pod jejich žezlem⁽²⁾. To, čím se holedbají pozemští králové, mohl Ježíš získat velmi lehce. Satan mu to nabízel již před třemi roky, ale on odmítl⁽³⁾, protože jeho království není z tohoto světa. Ačkoliv je od věčnosti svrchovaným Pánem všeho, co je, nikdy zatím nevystupoval z pozice krále. Nemluvil o svém království, nýbrž hlásal Boží království. Vyhybal se každé příležitosti, kdy jej lid, uchvácený vidinou pozemského blaha, chtěl provolat za svého krále.

Nyní však nastala situace, kdy zcela určitě nikdo nevystoupí, aby ho provolal králem. Boží Syn se ke svým královským ambicím hlásí oficiálně ve chvíli, kdy má na svých ramenou potupný plášť a kolem spánků věnec z trní. Takového krále se nebojí na své teritorium připustit ani císařův místodržící a strážce státní svrchovanosti. Ježíšův strohý trůn složený ze dvou trámů dostane jedinou výzdobu: tabuli s úředním nápisem, který ve třech světových jazycích potvrzuje Ježíšovu královskou důstojnost.

Mnoho trůnů těch nejmocnějších je potřísněno krví poddaných. Tento trůn je poznamenán jen krví svého krále. Je to proklaté dřevo hanby⁽⁴⁾. Tento král nejen že nikoho nezotročuje, ale sám se stal *poslušný až k smrti, a to smrti na kříži*⁽⁵⁾. Uskutečňuje se tu úředně to, co sám předpověděl, když prohlásil, že svou královskou moc začne uplatňovat až od chvíle, kdy se bude zdát, že se dostal do postavení naprosté bezmocnosti: *Až budu povýšen od země, potáhnu všechno k sobě*⁽⁶⁾.

Jak tedy probíhá slavnost Královny intronizace? Cizí žoldnéri, kteří ho přibíli na jeho trůn, ho pokládají za blázna. A představitelé jeho vlastního národa? Holedbají se tím, že jsou znalci Pisma. Jak to, že nepoznávají, že zde realizují přesně to, co už před staletími viděl Žalmista? *Zlovolná tlupa mě obkličuje, probodli mé ruce i mé nohy, takže mohou spočítat všechny své kosti, zevlují, pasou se pohledem na mě, dělí se o můj oděv, losují o můj šat*⁽⁷⁾. Spolu se svedeným lidem výsměšně navrhuji Ukřížovanému, aby

prokázal svou moc způsobem, který by uvítal i jeho odvěky Protivník: *Je-li izraelský král, ať sestoupí nyní z kříže, a my v něho uvěříme*⁽⁸⁾. Vzdávají tak hold svrchované neposlušnosti svému Králi, který z výše svého kříže vidí nejen reprezentanty svého národa, ale všechny zpronevěřené národy budoucích pokolení, na kterých se uskutečňuje Hospodinovo slovo: *Zavrhl mě, abych nad nimi nekráloval. Všim co dělají, dokazují, že mě opustili*⁽⁹⁾.

Pán na tuto nevděčnost odpovídá tak, že prosí za nešťastníky Otce. Připoj se k jeho prosbě, aby *zlovolně tlupě* nepřičítal za hřích jejich rouhání, aby jim odpustil, *protože nevědí, co činí*⁽¹⁰⁾ a aby byl milostiv i těm, kteří by měli dobře vědět, co dělají. Nemysli jen na ty, kteří jsou tu kolem. Modli se s trpícím Králem za všechny, kteří teprve nastoupí a budou se stejnou drzostí diktovat, jak se má tento Král chovat a jak má vypadat jeho království. Ty přece víš, jak má vypadat. Připomeň si jeho náročné obrazy o nebeském království a hlavně se je snaž chápat tak, jak to Král a Mistr myslel. Nezačíná tu jeho království právě jako hořčičné zrno? Král sice nevlastní ani píď země, ale nachází svého prvního poddaného, který jediný se zastává veřejně svého Vládce.

Ukřížovali ho spolu s Ježíšem, který se mu stal *podobným ve všem kromě hříchu*. Visí tu vedle židovského krále pouze jako zločinec, anebo je to první učedník, který doslova *vzal na sebe svůj kříž a následoval Pána*⁽¹¹⁾? To vůbec není náhoda, že právě tento člověk je první, koho Král králů doslova *přitahuje, když byl pozdvižen od země*. Do Ježíšova království budou spěchat s vírou a důvěrou především lidé, které zavalilo utrpení a obtížil hřích.

Zeptej se odsouzenec Dismase, co mu otevřelo oči do té míry, že je schopen vidět ve zmučeném Kristu Krále, zatímco vysoce postavení, vzdělaní a podle vlastního přesvědčení spravedliví nejsou schopni pochopit vůbec nic? Je to upřímné přiznání vlastní hříšnosti. Nejvyšší nespravedlnost a křivda, jaké se dopouští svět na jeho nevinném Spolupřipícím, přivádí ho k poznání vlastního podílu na tomto násilí a bezpráví. Na rozdíl od svého druhu po levici nehledá způsob, jak utéci z kříže, nýbrž jak zužitkovat *zaslouženou odplatu*. Uvěřil ve všemohoucnost Bezmocného tak pevně, že prosí jen o jedno: *Pane, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království*.

Že tě dobrotivý Otec vytrhl z temnosti a přivedl do království svého milovaného Syna, není o nic menší zázrak než toto první svatořečení v jeho dějinách. Děkuji proto ustavičně spolu s Dismasem, že vás učinil účastnými údělu věřících ve světle.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 2,34; ⁽²⁾ srov. Sam 8,10-18; ⁽³⁾ srov. Mt 4,8-9;

⁽⁴⁾ Gal 3,13; Dt 21,23; ⁽⁵⁾ Fil 2,8; ⁽⁶⁾ Jan 12,32;

⁽⁷⁾ Ž 22,17-19; ⁽⁸⁾ Mt 27,40; ⁽⁹⁾ 1 Sam 8,7-8;

⁽¹⁰⁾ Lk 23,34; ⁽¹¹⁾ srov. Lk 14,27

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 5,1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“ Přišli tedy všichni přední mužové izraelské ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2. čtení - Kol 1,12-20

Bratři! Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církev: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 23,35-43

Když Ježíše ukřížovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen ke stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

Král králů

Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství a moudrost, sílu a čest, slávu a chválu. Jemu buď sláva a vláda na věčné časy (Zj 5,12.1,6).

Správné pojetí moci

Tímto veršem ze Zjevení svatého Jana začíná Církev mši svatou o slavnosti Krista Krále.

Písmo svaté a s ním i liturgie Církve se nestydí používat pojmy „moc“ a „vláda“ a pomocí těchto pojmů nám dává nahlédnou do liturgie nebes a na to, co můžeme očekávat po skončení tohoto pozemského času a naplnění spásného Božího díla. A to i přes to, že zkušenost lidských dějin říká: politické systémy, jejich vliv a moc přicházejí a odcházejí. Přinášejí národům této země po určité dobu blahobyt a svobodu, jistotu a mír. Ale mohou být také příčinou válek, útlatu a smrti. A je tomu tak vždycky, když pozemská moc se na kterémkoliv úseku chce oddělit od své vazby na svatou moc Stvořitele, jeho lásku a jeho působení ve světě. Odkud pochází moc, když ji chceme chápat křesťansky, ne-li od Krista Krále?

Hluboký smysl a pro nás skrytá pravda spočívá v tom, když říkáme, že „svěřujeme“ nějakému člověku nebo nějaké instituci moc. Toto svěření má co do činění s důvěrou, neboť když svěříme někomu moc, má-li to být pozhánáním, musíme mu důvěřovat. Žádný člověk zde na zemi nemá moc sám od sebe. Tuto pravdu dosvědčuje Ježíš Pilátovi: *Neměl bys žádné moci nade mnou, kdyby ti nebyla dána shůry* (Jan 19,11).

Modlitba „skrže Krista, našeho Pána“

Použití moci chápané v pravém slova smyslu, slouží v prvé řadě k tomu, aby chránila lidský život a lidské hodnoty. Když to držitelé moci na kterémkoliv stupni svého postavení nechtějí respektovat, snad-

no vzniká nebezpečí, že moc jim svěřenou zneužijí a zradí, jak to snadno vidíme na mnoha místech lidských dějin. *Já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Ale moje království není z tohoto světa* (srov. Jan 18,36n). Ježíš Kristus je Král, tzn. byla mu dána moc a vláda. To je nepochybné a Církev na tom vždy trvala, a to ještě dříve, než byl ustanoven svátek Krista Krále. A připomínáme si Kristovo království a jeho vládu s Bohem Otcem a Duchem Svatým nejen dnes, ale po celý rok. Neboť to vyznáváme výslovně po každé oraci. Zde platí „lex orandi – lex credendi“, zákon správné víry je zákonem správné mod-

Hieronymus Bosch (1450–1516): Korunování trním, Národní galerie, Londýn

OSOBNÍ ZASVĚCENÍ

Pane Ježíši Kriste, klaním se Ti jakožto Králi světa. Všechno, co je stvořeno, je stvořeno pro Tebe. Nakládej se mnou, jak se Ti líbí. Obnovuji své křestní sliby, odříkám se ďábla, jeho nádhery a jeho skutků. Slibuji, že budu žít jako dobrý křesťan. Zvláště se zavazuji, že využiji všech svých sil, abych pomohl k vítězství Božímu právu a Tvé církvi. Božské Srdce Ježíšovo, zasvěcuji Ti to málo, co konám, aby všechna srdce uznala Tvé království a aby na celé zemi byl položen základ Tvého míru.

Ze starší odpustkové knihy

litební praxe a naopak, správná modlitební praxe vede k správnému chápání víry. Každá orace končí liturgickou formulí: „Prosíme o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou a Duchem Svatým žije a kraluje po všechny věky věků.“ Někde si tuto závěrečnou formuli podle svého upravují a zjednodušují. I když se nám může někdy zdát, že nás napadá výstižnější formulace, představuje taková

svévole vždy nesprávné chápání christologie a neposlušnost vůči Církvi.

Pán Ježíš Kristus

V této situaci nám Jan Pavel II. v encyklice *Ecclesia de Eucharistia* tak důrazně klade na srdce naprostou věrnost k liturgickým textům a předpisům, když říká: „Liturgie není soukromým vlastnictvím nikoho, ani celebranta, ani společenství“ (52). Každý kněz, který „slouží mši svatou věrně podle liturgických předpisů, a společenství, které se podle nich řídí, ukazují mlčenlivým, ale výmluvným způsobem svou lásku k Církvi“ (tamt.). Církev však věří a vyznává ve své liturgii a ve svých modlitbách a zpěvech panství a vládu Ježíše Krista Krále. Protože Ježíš Kristus je skutečný *Král králů a Pán pánů* (Zj 19,16). Jistě, jeho království a jeho vláda se zakládají na dřevě kříže a na jeho utrpení za tento náš svět. A tento kříž zůstává značkou kvality každé pravé lidské vlády, která hledá své potvrzení v lásce a péči o druhé. Kříž chrání každého vládce před pokoušením tyрана.

Nad každým svátkem Krista Krále vládne zachraňující moc kříže. Klaníme se tomu znamení i Tomu, který si je zvolil za své žezlo. A tak platí pro nás všechny, kteří věříme v Krista: *Každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán* (Fil 2,11).

-sks- 47/2003
překlad -š-

Jedno srdce, jedna duše

Hodí se ještě úcta k Božskému Srdci do naší doby?

Úcta k Ježíšovu Srdci a jeho milosrdenství vychází ze soukromých zjevení sv. Markéty Marii Alacoque v roce 1675 a sestře Faustyně Kowalské v roce 1931. Papež Jan Pavel II. vyzývá farnosti, aby se zasvětily Ježíšovu a Mariinu Srdci.

Soukromá zjevení jsou svou povahou hluboké osobní prožitky, jejichž znamení a řeč nejsou všem stejně srozumitelné. Pro

některé, a to platí i o mně, je symbol srdce v době transplantace méně významný. Jeli-kož jsme si zvykli na věčnost našeho století, může se nám jevit obraz milého Ježíše s jeho zářícím Srdcem jako kýčovitý.

Srdce je ovšem prastarý obraz pro střed, centrum. Mluvíme o srdci Evropy, srdci hor.

Srdce je také dobře srozumitelné jako symbol pro celistvost osoby. Zamilovaní je už sice nevyřezávají do kůry stromů, ale po-znamávají spreji a fixy různé veřejné plochy. Zaměstnavatelé kladou svým pracovníkům na srdce, aby svou práci nedělali polovičatě. Intelektuálové si cení těch, kteří mají srdce na pravé místě. Jen s těžkým srdcem přiznávají, že je nikdo nepřijal do svého srdce. A konečně známe pověstné rčení Saint Exuperyho, že dobře vidíme jen srdcem. To podstatné je pro zrak neviditelné.

Také v Písmu nás Bůh oslovuje právě tam. Výraz srdce se nachází v Bibli tisíckrát, v Novém zákoně 170krát. Autoři Nového záko-
na popisují asi na dvaceti místech, jak Bůh

zkoumá naše srdce, osvětluje je, jak vpisuje svůj zákon do našich srdcí z masa.

To, co si vezmeme k srdci, co v srdci uchováme, to žije ukryto v našem srdci. Tam vznikají hnutí srdce, radost i smutek. Tam zrají myšlenky a názory, dobré i zlé úmysly. Kde je náš poklad, tam je i naše srdce (srov. Lk 23,34). A čeho je srdce plné, to přetéká ústy (Mt 12,34).

Co nám tak Nový zákon představuje asi v padesáti obrazech, vidí racionální přírodní věda jako psychosomatické nervové jevy. Symbol srdce zahrnuje tyto zjednodušené biologické modely, vyjadřuje je však v „celostní“ souvislosti. Ale tyto výrazy přijímá jen ten, kdo jim chce rozumět. Kdo nechce, nepozná z nich nic. Již Kristus měl s takovými lidmi co do činění a byl zarmoucen pro zatvrzelost jejich srdce (Mk 3,5).

Jako kontrast se v Písmu na třiceti místech hovoří o uzavřeném srdci. Bibliční autoři naléhavě varují: Uzavřenost může ohrozit zdraví! Někteří v tom vidí jenom hrozbu. Ale tady se opravdu jedná o otázku života a smrti. Srdeční infarkt je nejčastější příčinou smrti v civilizované společnosti. Existuje psychosomatická souvislost mezi zmatkem, bezcitností a zatvrzelostí srdce a ucpáním srdečních cév? Bůh pyšné srdcem rozptyluje (Lk 1,51).

Kristus chce, abychom byli zdraví a plní života. Slibuje život v plnosti! Proto povzbuzují autoři Nového zákona na padesáti místech k srdci správnému, pokornému, radostnému, zářícímu. I dnes nás vedou k tomu, abychom plnili svou hlubokou touhu a milovali z celého srdce!

Tak může být naše zasvěcení Srdci Ježíšovu a neposkrvněnému Srdci Panny Marie velkým znamením pro centrum našeho života. Z přeplněných Srdcí mohou i naše srdce čerpat opět nový zápal (Lk 24,34), radostná zvěst může opět zavládnout v našem srdci (Sk 2,37). Můžeme navzdory všem předsudkům být opět jedno srdce a jedna duše (Sk 2,46). Pak se budeme moci ptát: Co máme dělat? A naše srdce obdrží odpověď: To, co se patří na církev v srdci Evropy ve třetím tisíciletí po narození našeho Pána a Bratra.

-sks- 47/2003
překlad -lš-

Při slavnostním vyhlášení slavnosti Ježíše Krista Krále podává papež Pius XI. ve své encyklice toto prohlášení: „Je to naše vůle a příkaz, aby se o svátku Ježíše Krista Krále každý rok obnovovalo zasvěcení lidstva Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, které náš ctihodný předchůdce Pius X. nařídil každoročně opakovat.“

SRDCE JEŽÍŠOVO, PRAMEN ŽIVOTA A SVATOSTI

Když však vojáci přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a ihned vyšla krev a voda. To se stalo, aby se splnil výrok Písma: „Ani kost mu nebude zlomena.“ A na jiném místě v Písmu se říká: „Budou hledět na toho, kterého probodli.“

Ježíš nás miloval až k smrti a vydal se za nás jako oběť. Dobrovolně přijal smrt kříže, aby nás smířil s Otcem. Ve své lásce, která převyšuje všechno pomýšlení, prolil za nás svou krev a očistil nás tak od viny hříchu. Jeho probodené srdce se stalo pramenem života, ze kterého čerpáme spásu.

Viděl jsem vodu vytékající z pravé strany chrámu. A všichni, k nimž přišla, byli uzdraveni.

Proudy živé vody potěšují Boží město. Čerpejte s radostí z pramenů spásy.

Ježíši Kriste, Ty jsi zemřel za nás hříšné lidi, abychom měli život a měli ho v plnosti. Děkujeme Ti za Tvou velkou lásku k nám.

MODLITBA

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Ty plnosti veškeré lásky, buď naší ochranou v životě a zárukou věčné spásy. Buď naší silou ve slabosti a nestálosti. Buď smírem za všechny hříchy našeho života.

Srdce mírnosti a dobroty, buď naším útočištěm v hodinu naší smrti. Buď naším ospravedlněním před Bohem. Odvrát od nás trest spravedlivého hněvu. Srdce lásky, vkládáme do Tebe všechnu svou důvěru. Od naší zloby se obáváme všeho, ale všechno očekáváme od Tvé lásky.

Zahlad' v nás všechno, co by se Ti mohlo nelíbit nebo co by mohlo být proti nám. Kéž se Tvoje láska vtiskne tak hluboko do našeho srdce, abychom nikdy nezapomínali, že nesmíme být nikdy odloučeni od Tebe.

Pane a Spasiteli, z celé své lásky Tě prosíme: zapiš naše jména hluboko do svého Srdce. Ať je naším štěstím a naší slávou žít a zemřít ve Tvé službě.

Markéta Marie Alacoque
-sks- 47/2003

Slavnost Ježíše Krista Krále

Ve Svatém roce 1925 vydal papež Pius XI. encykliku *Quas primas*, ve které zařadil slavnost Ježíše Krista Krále do církevního kalendáře mezi svátky Páně. Encyklika nese datum 11. prosince. Poprvé se tento svátek slavil v celé církvi v roce 1926, tehdy v poslední říjnovou neděli. Mexický jezuita P. Michael Augustin Pro už encykliku za svého života nečetl, ale lásku a věnost ke Kristu Králi osvědčil svou mučednickou smrtí. Pod obávaným prezidentem Callosem se stal obětí justiční vraždy. 23. listopadu 1927 klesl k zemi zasažen pěti kulkami. Jeho poslední slova zněla: „Ať žije Kristus Král!“ Po 61 letech 25. září 1988 byl prohlášen za svatého.

Jak si my stojíme s láskou a věností ke Kristu? Jakého nasazení jsme pro něho schopni?

Pius XI. očekával od nového svátku bohaté plody: „Kristus má vládnout nad lidským rozumem, který musí v úplné poddanosti ke zjeveným pravdám dávat učení Krista plně za pravdu. Kristus musí vládnout nad lidskou vůlí, která musí být poslušná Božích zákonů a předpisů. Má vládnout nad lidským srdcem, které musí ovládat přirozené pocity a milovat Boha nade všechno a jen jemu náležet. Má vládnout jeho lásce a jeho údem, které musí být nástrojem, nebo, jak říká sv. apoštol Pavel, *zbraní spravedlnosti pro Boha* (Řím 6,13), a sloužit k vnitřnímu posvěcení duše.“

Samozvaná morálka, falešně pojatá seberealizace, církve „zdola“, neposlušnost vůči Svatému otci, to všechno odporuje duchu oné encykliky.

Nikoliv král chleba, nýbrž král utrpení a král – Bůh

Po zázračném rozmnožení chlebů *ho chtěli násilím učinit králem* (Jan 6,15). Tehdy se Pán vyhnul žádosti lidu. Ani ne za rok vyznal před Pilátem. *Ano, já jsem král* (Jan 18,37). Když se

pak vladař ptal lidu: *Mám propustit židovského krále? Tehdy vykřikli: Ne toho, ale Barabáše* (Jan 18,37). Ještě více odmítavá byla reakce vyprovokovaného davu, když jim Pilát představil zbičovaného Ježíše při druhém výslechu se slovy: *Hle, váš král! Oni však křičeli. Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!... Nemáme krále, jen císaře* (Jan 19,15n). Netrvalo to ani čtyřicet roků, a přišly oddíly tohoto císaře a rozbořily město i chrám... Krista Krále nemůže beztrestně nikdo vykázat, ani jednotlivec ani národ. Na konci všech časů se Kristus zjeví jako Bůh – Král ve vsi slávy. *Hle, přichází v oblacích. Každé oko ho uvidí, i ti, kteří ho probodli. Pak budou pro něho naříkat všechna pokolení na zemi* (Zj 1,7). A až zde pak bude nové nebe a nová země, *setře věrným každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude* (Zj 21,4). Ale soud nad protivníky Boha-Krále bude neúprosný: *Zbabělci, odpadlíci, nečistí, vrazi, smilníci, čaroději, modláři, všichni lháři dostanou svůj podíl v tom močálu, kde hoří oheň a síra – to je druhá smrt* (Zj 21,8).

Zasvěcení Kristu Králi

Při slavnostním vyhlášení nového svátku papež Pius XI. v encyklice prohlásil: „Je to naše vůle a příkaz, aby se o svátku Krista Krále každý rok obnovovalo zasvěcení lidstva Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, které náš ctihodný předchůdce Pius X. nařídil každoročně opakovat.“ Pokračuje se všude věrně v obnovení tohoto zasvěcení?

-sks- 47/2003

Království Antikrista

S Ježíšem Kristem přišlo na svět Boží království, které je podle preface o Kristu Králi „královstvím pravdy, života a svatosti, milosti, spravedlnosti a pokoje“. Roste vírou a životem podle evangelia.

Kristovo poselství skutečně proměnilo a poznamenalo všechny národy, které přijaly víru. Dalo jim poznat, co znamená lidská důstojnost. Stojí za „lidskými právy“, která byla formulována v jejich kulturním okruhu. Ale právě v tomto okruhu od dob tzv. osvícenství prožíváme pokus „vyvlastnit“ zásady a principy tohoto Kristova království.

Rostoucí „protikřesťanské“ hnutí křesťanům vyčítá, že neudělali dosti pro lidi, především pro zanedbané a lidi na okraji společnosti. S oblibou poukazují na dějiny církve jako na řetěz utlačování, pronásledování a inkvizice. Chtějí uvěřit tomu, že oni sami jsou „osvoboditeli a vykupiteli“ lidstva, oni našli pozornost k člověku a účtu k němu, snášenlivost, sociální spravedlnost a vůli po všeobjímajícím míru.

Musíme bohužel dodat, že národy, které přijaly poselství o Kristově království – pokud jde o pozemský život – příliš pozvolna je doopravdy začaly chápat a uvádět do života. Pečovaly sice o chudé, zřizovaly nemocnice a sirotčince, ale příliš pozdě poznaly, že je třeba přeměňovat také nespravedlivé sociální poměry. Příliš dlouho se nechaly křesťanské národy ovládat předkřesťanským smýšlením ovlivněným dědičným hříchem, což vedlo

k chybnému pojetí moci a k válkám. Přesto je z duchovně historického hlediska jasné, že bez křesťanského myšlenkového bohatství by nemohl vzniknout novodobý humanismus ani socialismus. Na to se ovšem „antikřesťané“ snaží zapomenout. Proto také nesmí být v evropské ústavě zmínka o „křesťanském dědictví“.

Na jiné známky Božího království odpovídají „antikřesťané“ kontraucením. „Plnost života“, kterou nám Ježíš slíbil, pokud plníme Boží vůli, mají si lidé podle nich hledat sami v sobě. Učí, že lidské štěstí spočívá v bezmezném uspokojování vlastní žádostivosti. A už mnoho lidí získali pro tento princip. Každý mravní zákon, který vyžaduje omezení a ohled na druhé, prohlašují za nástroj utlačování. Desatero je podle nich mocenský nástroj církvi k ovládnutí lidí. Propagují „sebeuskutečnění“ ve zcela egoistickém smyslu.

Kam tento způsob „sebeuskutečnění“ vede, to se už jasně projevuje: k bezbřehému konzumu, k likvidaci solidarity, takže bohatí se stávají stále bohatšími (vlády už před tím kapitulovaly), a chudí chudšími, k rozpadu rodin, k utrpení dětí, k sexuální nevázanosti, k potratům a eutanazii, k bezmezní žádostivosti po zábavě, o které Neil Postman napsal: „Baví nás k smrti.“ Tímto způsobem se ovšem přivádí nazmar i to, co si antikřesťané „vypůjčili“ z Božího království, pokud jde o lidskou důstojnost a sociální spravedlnost. Ale to „antikřesťanu“ nijak nevadí. On člověka nemiluje.

Jako křesťané musíme prohlédnout mocenské pletichy „antikřesťana“, „znamení doby“, a o to více být věrni Kristu Králi a následovat ho. Víme přece, že „brány pekel“ jeho království nepřemohou.

-sks-47/2003

ROK EUCHARISTIE

Během 48. světového eucharistického kongresu v Mexiku v Guadalajaře setrvalo ve dne v noci střídavě 5 000 věřících v adoraci před vystavenou Nejsvětější Svátostí. V celém Mexiku se pak nočních adorací účastnily pravidelně 4 miliony věřících.

Kongresu se zúčastnilo 35 kardinálů, 150 biskupů, 1000 kněží a asi 60 000 věřících.

Děti – budoucnost Evropy

Francouzský kněz Daniel Ange zažil jako misionář bídu dětí v afrických zemích. Když se vrátil do Evropy, byl konfrontován s duchovní bídou dětí tohoto kontinentu. Nestydí se nám dospělým, kterým byly tyto děti svěřeny, postavit jako prorok před oči holou pravdu.

Ach, jak unavené jsou ty početné dětské oči! Jak jsou vyhaslé, zneužitě, znásilněné, přesyčené, opilé celou záplavou obrazů. Dětem je z toho špatně. Přetahovány z jednoho konce světa na druhý, od jedné propasti k druhé, nemá jim z toho v hlavě hučet? Kdo přehluší všechny ten rámus?

Pustošení způsobené televizí

Kdo vznesl žalobu proti pustošivému působení televize?

Svět obrazů, obrazy světa – sopka, která ustavičně soptí, zaplavuje je svými vařícími úlomy

ky. Drží je ve dne v noci v napětí, připravuje je dokonce o spánek. Vždy a všude, dokonce i v přírodě, pod stany a v obytných přívěsech. Všude: násilnosti, nestoudnost, smyslnost. Celé cary prázdnoty a šmejdu. Oči plné prázdnoty, hlava plná šmejdu, srdce plné výprodeje.

Proto i děti budou vraždit, krást, znásilňovat, opíjet se, rvát, zabíjet. Kdo je vytrhne z tohoto ďábelského kruhu? Kdo je uchrání od smrtelné náказы?

Ach, ty dětské oči, ty vždy otrávené prameny! Protože již všechno viděly, nebudou za chvíli vidět nic. V jejich skelných očích svěžest celého světa již byla zamořena úzkostí, která roste a roste. Oči, které jsou již jen výkřikem: „Osviť můj zrak, než celý utonu ve smrti!“ Protože tento strach je již smrt. To, co vidíme v tomto strachu, to již zemřelo. Nikdo a nic již je nemůže vyhrabat z hrobu srd-

ci. *Dítě a kojeneček chřadnou na městských prostranstvích... Říkají matkám: Kde je chléb a víno? Protože chřadnou na městských prostranstvích, na klíně svých matek vypouštějí duši. Tvá těžká rána je velká jak moře, kdo tě uzdraví? Tvoji proroci ti oznámili šalebná a lživá proroctví... Vidění, která ti zvěstovali, byla jen klam a mam. Odpovědi proroků byly jen šalba a svody (Pláč 2,11-14).*

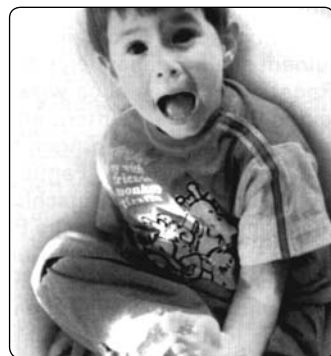
Zasypaná jsou srdce, zasypané otázky, pohřbeny na dně moře.

Protože kdo ještě naslouchá otázkám dětí? Kdo si pro ně udělá čas? (K tomu je totiž zapotřebí čas, abychom si tyto otázky vyslechli a odpověděli na ně!) Kdo je ochoten čelit těmto otázkám? Strašné otázky! Otázky, které nikdo nechce vyslovit. Je samozřejmé, že by nám mohly nahánět hrůzu, že bychom se jim nejraději vyhnuli anebo je zjednodušili. Otázky jsou těžké na to, abychom je jen snesli. A často je třeba vláčet je za sebou celá léta.

Otázky, které mi položily děti ve věku 9-12 let: smrt, peko, láska, co to všechno znamená? Proč jsem se vůbec narodil? Proč mám tělo? Proč je nebe a peko?

Zvadlé dřívě, než rozkvetly

Kdo se odhodlá vznést žalobu proti zpusošení duchovní prostitucí? Vyučovací rytmus našich škol vede k zotročení našich

dětí, protože rdouší jakoukoliv možnost vnitřního života. Stále agresivnější reklama bičuje tak vytrvale a nemilosrdně naše děti, že musí nakonec prodat svou duši bužkům těchto dnů. Ale to všechno nás nechává dokonale chladnými.

Onen národ dětí je cynicky korumpován naší západní společností. Děti jsou vědomě provokovány k sexuálnímu zvrácenosti. (Chladnokrevně naprogramované plány k normalizaci homosexuality jsou dostatečně známé.) Kde se u nich provokuje nenasytná tužba po rozkoši, mít tolik anebo ještě více než souseď, kde tuto hru hraje celá společnost, tam můžeme klidně hovořit o duchovní genocidě. O mlčenlivém útisku, který je stejně vražedný jako otevřené

a násilné pronásledování. *Dovolte mi, abych všude křičel: Pomoc! Pomoc! Vraždí mi bratry, škrtí naše děti!* (Ludvík Maria Grignion z Montfortu).

Jenom pozorně sledovat rozkvétající vnitřní život dítěte totiž vůbec nestačí. Je třeba ho něžně a diskretně probouzet, přivádět mu stále svěží vzduch, bez něhož se udusí. Běda těm, kteří nemají odvahu mluvit s dětmi o Bohu, o trojjediném Bohu, o Eucharistii, a to pod záminkou, že tomu děti nerozumí! Kdo nám dal právo omezovat svévolně jejich schopnost vnímat, odměřovat dávku pravdy podle našich vlastních potřeb? (...)

Děti mají neutišitelnou žízeň poznávat Boha. Chtějí o něm vědět všechno, ale úplně všechno! A mají na to právo. Inteligence dítěte je stvořena pro pravdu, protože ji stvořila Pravda, která je Láska. Jaké právo máme zapírat dětem pravdu? Připravit děti o lásku? Připravit je o život? A nás o děti? Neboť čím je náš život bez dětí?

Plamen naděje

Nikdo není tak otřesen zlem jako křesťan. On totiž zná jeho kořeny a působení. Ale nikdo také není tak imunní vůči úzkosti. Křesťan ví, odkud zlo přichází a kam směřuje. Může být utlačován, ale nikdy ubit. Může být vy-

čerpán, ale nikdy zničen. Protože vždy ho předchází Ten, který prošel naší úzkostí a naší smrtí. Když jsme opuštěni ode všech dobrých duchů, jeho Duch nás neopouští. Neztratí se nám ani vlas, o kterém by nevěděl.

Plamen naděje nelze uhasit, ať už jakkoliv neklidně bliká. Se sepjatými rukama jsme chráněni před jakoukoliv bouří.

Nenecháme vyhasnout lásku na této vyprahlé zemi. Otevřeme ji znovu onomu Dechu, který naplňuje životem, který znovu rozněcuje skrytý žár.

Z knihy Daniel Ange: Die Heiligen des Jahres 2000, Linec 1992

Robert Schuman (1886 - 1963)

Robert Schuman je nazýván „Otec Evropy“, protože značnou měrou přispěl k porozumění mezi evropskými národy. Chápal svou úlohu politika jako službu křesťana lidem, působil jako smírce a tvůrce pokoje. Jeho život stál ve jménu slov sv. Pavla: Sám v sobě usmrtil ono nepřátelství (Ef 2,16).

Ve své jediné knize, kterou napsal a která má titul *Za Evropu*, označil sám sebe jako „člověka na hranici“. Popisuje „tvrdou školu života, kterou zažil na hranici různých států“, a své zkušenosti prožívané mezi národy a kulturami. Při blahorečení Jany z Arcu v roce 1909 byl přítomen jako německý občan, při jejím svatořečení v roce 1920 patří opět do Francie a je přítomen jako Francouz. V jeho srdci se spojuje láska k oběma zemím v jedinou lásku.

Dětství a mládí

Robert Schuman se narodil 29. června 1886 v Clausen v Luxemburgu. V tomto malém místě prožívá své dětství a mládí. Jeho otec Jean-Pierre pocházel z Lotrinska, které náleželo od roku 1871 k Německu, jeho matka Evženie byla z Luxemburgu. Byl jediným dítětem těchto katolických manželů a jeho dětství bylo velice šťastné. Schumanova rodina jezdila často na návštěvy do Lotrinska, země, se kterou se Robert cítil hluboce svázan. Když měl 4 roky, zažil korunovaci luxemburského arciknížete a tato událost byla pro něho velice významná: *Ztracen v davu, nechal jsem se unést nadšením a sdílel jsem jeho hrdost, zažil jsem první dojem vlastenectví. Od té doby jsem věděl, co znamená láska k vlasti.*

Evženie vychovávala svého syna s velkou silou své víry. V průběhu let založila pro svého syna malou knihovnu a často studovali určitá díla spolu. V této knihovně se objevovala nejčastěji dvě jména: Tomáš Akvinský a Alois z Gonzagy. Robert Schuman vyrůstal jako zasvěcený tomista a často citoval církevní učitele. Knihy miloval po celý život. Již jako maturant jich vlastnil více než 200.

Robert byl vynikajícím žákem, byl čtverácký a veselý a měl zálibu v latině, dějinách a matematice. V základní škole přeskočil dvě třídy a maturoval již v 17 letech. Vyučovacím jazykem byla francouzština a němčina. Když mu bylo 14, zemřel jeho otec.

R. 1903 se rozhodl, že složí maturitu v Metzu v němčině, což mu umožnilo studovat na německých univerzitách. V Robertovi se směřovaly paradoxní pocity: přání prohloubit své znalosti německé kultury a současně náležet uvědoměle k Francii, *skrze Lotrinsko, moji malou vlast, pro kterou bude mé srdce bít až do konce mého života.* Jeho studijní obor byl stanoven: práva s cílem stát se advokátem.

R. 1904 začíná studovat v Bonnu, následuje Mnichov

Robert Schuman

a Berlín, posledním místem je vysoká škola v Štrasburku. I jako vysokoškolák se modlí často růžence a často se účastní mše svaté. R. 1910 promuje jako doktor práv.

Laický apoštol

30. srpna 1911 umírá jeho matka ve věku 47 let na následek dopravní nehody. To zasáhlo Roberta velmi těžce a zabývá se myšlenkou vstoupit do kláštera a stát se knězem. Jeho nejlepší přítel mu však napsal: *V naší společnosti je naléhavou nutností laický apoštolát. Neumím si představit lepšího apoštola než tebe... Zůstaň v laickém stavu. Tak budeš moci úspěšně vykonat mnoho dobrého, vždyť to je tvá jediná starost.*

Založí si tedy r. 1912 v Metzu advokátní kancelář. Jeden kolega právník o něm napsal: *Měl od přírody mírumilovnou povahu, byl úzkostlivý a váhavý; ale když jednou nabyl jistoty, což vyžadoval jeho vnitřní hlas, pak převzal s velkou odvahou iniciativu a šel cílevědomě vpřed, nedbal na kritiku, útoky a hrozby. Jeho projevy se vyznačovaly vážností, jasnos-*

ti a naléhavostí. Nesahal nikdy k vulgárním prostředkům a nepřeháněl váhu argumentů.

Mimo své povolání se angažoval v různých církevních sdruženích: v hnutí mládeže, ve spolupráci s Charitou, ve vedení německých katolických sněmů a v mnoha dalších. Tomu všemu se věnuje, aniž by přitom sledoval, že se stává veřejnou osobností, a připravuje se na svou politickou činnost, kterou právě tak málo vyhledával.

V srpnu 1914 vypukla 1. světová válka. Robert Schuman musí vykonávat službu v uniformě v jedné písárně v Metzu. Napsal jednomu příteli, který bojoval na frontě: *Dnes hrozí každému příteli lidstva, že sejde na nesprávnou cestu. Proto se přidružíme k těm dobrým, kteří se v tomto zmatku sobectví a hrubých pudů drží nad vodou a zprostředkují nám novou naději pro budoucnost.*

Politik

R. 1918 po skončení války začíná Schumanova politická dráha, když se stal v Lotrinsku politikem. Přátelé ho prosili, aby se v té obtížné době dal do veřejných služeb. Jeho veselost, právnícké schopnosti, dvojjazyčnost, otevřená angažovanost, to všechno, jak se zdá, ho předurčuje pro politickou dráhu. Přijímá tedy politickou angažovanost s vědomím, že může prokázat lidem křesťanskou službu. R. 1919 je zvolen poslancem francouzského Národního shromáždění. To znamená, že se musí vyrovnat s tvrdou parlamentní každodenností. Napsal jednomu příteli: *Můj milý, Lotriňané mě-li jedinou myšlenku, vyslat mě jako poslance. Věc je vážná a trnitá. Musím se nejméně sedm měsíců v roce zdržovat v Paříži.*

Schumanova politická dráha je nerozlučně spojena s jeho náboženským přesvědčením. Hovoří stejně dobře na všech organizovaných katolických shromážděních. Udržuje úzký kontakt s kněžími, ale také se zástupci odborů, protože

ví o nouzi mnoha rodin. Je spoluzakladatelem křesťanských odborů, a to v reakci na komunistické pletichy. Striktně odmítá teorii třídního boje.

V roce 1932 se účastní jednoho kongresu v Kolíně, na kterém se shromáždily křesťansky orientované strany pod heslem *Nový evropský řád*. Hostitelem byl tehdejší kolínský primátor Konrád Adenauer.

Rok 1939

1. září přepadl Hitler Polsko. Německý bleskový útok postihl Francii v roce 1940. Vláda prchá z Paříže do Bordeaux, Schuman se stává státním podsekretářem pro utečence. V červnu dochází ke klidu zbraní mezi Německem a Francií. Po kapitulaci nabízejí Schumanovi důležité ministerstvo. Odmítne a vrátí se zpět do Metz, kde je nakonec 14. září okupační armádou zatčen. Když se ho marně snaží získat pro své zájmy, respektive učinit povolným, je držen na samotce a nakonec ve zvláštní vazbě v Neustadtu. I když mu stále hrozí nebezpečí koncentračního tábora, zachovává si ve své vazbě dobrou náladu a získá dokonce mnoho svobod.

Již tehdy označil *Sjednocené státy evropské za jediné řešení válečné tragédie*. Trvá také na tom, *nezasévat žádnou nenávist vůči Němcům. Je nezbytné, aby Němci byli integrováni do sjednocené Evropy, a cesta k tomu vede nikoliv přes násilí, nýbrž přes demokratickou spolupráci*.

Napsal jedné přítelkyni ze svého vězení: *Lidstvo je nyní vystaveno divokým instinktům; přijde k rozumu teprve na pohřebišti naší kultury. Postaráme-li se o to, abychom znovu našli někde ve skrytém koutku uchovaný svatý plamen..., pak doufám i já, že připravujeme budoucí práci bez fantazírování*.

2. srpna 1942 se Schumanovi ve spolupráci s francouzským hnutím odporu *Resistance* podaří dobrodružný útek. Přes Štrasburk se dostane do Poitiers

a skryje se v jednom trapistickém klášteře a nakonec v jednom katolickém sirotčinci. Jeho nejdůležitější osobní věcí je jeho misál. V těchto válečných letech se upevňují jeho plány sjednocené Evropy.

Poutník pro Evropu

Po válce zahájí politickou činnost, která ho učiní známým daleko za hranicemi Francie. Evropa stojí po válce v poli napětí z konfliktu mezi Východem a Západem. Katolická církev vyzývá k usmíření a ke spravedlivému řešení mnoha politických rozporů. Papežové záhy rozpoznali nebezpečí rozdělení Evropy a varovali před nebezpečím, že osvobozeným státům hrozí nebezpečí materialistického a ateistického komunismu. Pius XII. naléhá na sjednocení států schopných ještě svobodného jednání. V jednom ze svých velmi závažných projevů v roce 1948 to formuloval následovně: *Nikdo nemůže popřít, že zřízení evropské unie s sebou přináší velké těžkosti. Ale nesmí se ztrácet čas. A pokud si přeje, abychom plodným způsobem posloužili věci evropské svobody a dohody, věci hospodářského míru a interkontinentální politiky, pak je nejvyšší čas, aby se unie stala skutečností*.

Schuman se v obtížném poválečném období ujímá nejvyšších politických úřadů: 1946 ministr financí, 1947 ministerský předseda Francie, 1948–1953

ministr zahraničí v osmi (!) vládách. Jako křesťansko-demokratický politik zasazuje se všemi silami o francouzsko-německé sblížení a smíření. Mimoto zahajuje čilou přednáškovou činnost o sjednocené Evropě. Je vystaven v těchto letech nejvyššímu psychickému a fyzickému zatížení.

Jeho současníci ho popisují jednohlasně jako prostého, rozhodného a přátelského. Zřídka kdy mluvil nahlas. Nakažlivá je jeho veselost a humor. François Mauriac ho nazývá *křesťanem oděným do prosté křesťanské poctivosti*. Robert Schuman je zbožný, ale neprosazuje se jako nepřijemný misionář. Je však dalek toho, aby svou víru skrýval. I jako ministerský předseda chodí, pokud je to jen možné, i ve všední den na mši svatou. Modlí se breviář a má u sebe růženec, který pochází z Jeruzaléma. Jeho političtí odpůrci se často vysmívají jeho neskrývanému náboženskému přesvědčení.

V letech 1949–1961 se jeho politická činnost rozvíjí na evropské úrovni. Robert Schuman ovlivňuje a prosazuje zásadní evropská rozhodování: v květnu 1949 dochází k založení Evropské rady ve Štrasburku. R. 1953 vstupuje v platnost štrasburská konvence o lidských právech a základních občanských svobodách, abychom jmenovali alespoň některé.

9. května 1950 vyhlásí Robert Schuman v rámci tiskové konference historické prohlášení o novém uspořádání Evropy počínaje *Montánní unií*, evropskou společností pro uhlí a ocel, která má vést politicky k federalizaci Evropy. Toto prohlášení vstupuje

MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ ROBERTA SCHUMANA

Pane, ty jsi řekl: Blahoslavení strůjci pokoje, protože oni budou nazváni Boží synové (Mt 5,9). Tvůj služebník Robert Schuman přinášel národům Evropy: bratrskou lásku tam, kde vládla nenávist, smíření tam, kde vládla válka, svornost tam, kde panovalo rozštěpení.

Pane, dopřej nám radost, aby Robert Schuman, otec Evropy, mohl být uctíván mezi svatými jako vzor odpovědného křesťanského politika. Amen.

do dějin jako „Schumanův plán“ a platí za narozeniny, za zárodek sjednocené Evropy. Plán se zdaří, spojí šest států, mezi nimi Německo. Schumanův projekt nespočívá v tom, *národy smíchat, nýbrž sjednotit to, co je rozdělené a odloučené*.

Od roku 1958–1961 je Schuman zvolen předsedou evropského parlamentu. V nesčetných přednáškách, které pořádá po celé Evropě, předkládá neúnavně svou politickou vizi sjednocené Evropy.

Rozloučení

R. 1962 se Schuman ze zdravotních důvodů rozloučí s aktivním politickým životem, nikoliv bez lítosti, jak sám píše. Poslední tři léta jeho života jsou poznamenána nemocí a slabostí. Fáze duševní nepřítomnosti se střídají s obdobími velké duševní čilosti, ve které také napíše svou knihu o Evropě. 4. září 1963 umírá Schuman ve věku 77 let ve Scy-Chazelles blízko Metz.

Již několik let probíhá proces jeho blahořečení.

Jürgen Wahl: Robert Schuman, Paulinus-Verlag Trevir;
H. A. Lückert: Robert Schuman, Europäer aus christlicher Verantwortung, Vallendar-Schönstatt

FuL 115/10/2004

Biskup mezi muslimy

Biskup Cesare Mazzolari žije v Súdánu. Zatímco rozmlouvá, drží před očima mapu této země, která se mu stala adoptivní vlastí, velice milovanou, ale také velice sužovanou. Jen jednou zvedl oči, zalité slzami, aby se na mě podíval. To bylo tehdy, když ohlašoval, že zemře násilnou smrtí: „Blíží se okamžik mučednictví. Doufám, že nám Pán dá milost, abychom se postavili čelem k tomuto prolití krve. Je třeba očistění. Mnoho křesťanů bude zabito pro svoji víru. Ale z krve mučedníků se zrodí nové křesťanství.“ Zeptal jsem se ho, kdy se vyčerpá ta pekelná smršť, do které jsme byli strženi 11. září 2002: „Bud'to nám Bůh pošle osobu, která bude mít charisma, aby otevřela novou cestu, nebo dopustí trest, přiměřenou zkoušku, která nás přivede k rozumu. Svět je slepý a hluchý. Potřebuje těžký otřes. Přestali jsme naslouchat prorokům. Těch několik málo, kteří zůstali, jsme vyhodili ven.“ Je to výbuch potlačovaného pláče, který není možno zadržet. Později mi řekli jeho spolupracovníci: „Nikdy jsme ho takového neviděli.“ Pravděpodobně se chystá něco velmi tragického, pro něho i pro nás. Právě on si dal jako své heslo do štítu: „Skrze smíření a kříž k jednotě a pokoji.“ Obyčejně si prelátí vybírají tato motta z evangelia. Biskup diecéze Runbek si je napsal sám. Něco tím měl na mysli.

Mons. Mazzolari má 67 let, je Comboniho misionář původem z Brescie, žije mezi muslimy od roku 1981. Zná je velice dobře. Viděl, co udělali jednomu starému spolubratru, když našli půl lahve whisky, kterou přepravce zapomněl v hloubi jednoho kontejneru: padesát ran bičem. Když uprostřed bičování jeden mladší spolubratr prosil: „Stačí, zbytek ran dejte mně!“, bylo to zbytečné. Pokračovali až do konce. Viděl, co se stalo jednomu mladému křesťanu uvrženému do ot-

roctví: byl ukřižován, protože se zastavil, aby se pomodlil, a utekl mu jeden velbloud. Jeho pán ho přibil za ruce i nohy.

Na jihu Súdánu, kde se nachází Runbek, probíhá občanská válka, která si během dvaceti let vyžádala až tři miliony mrtvých. Mons. Mazzolari může ještě kázat evangelium, protože působí v oblasti kontrolované súdánskou osvobozenecou armádou, které velí John Garang, povstalec evangelického vyznání, který bojuje proti islámské vládě v Chartúmu. Jeho diecéze je dlouhá jako Itálie a široká jako Lombardie a Triveneto. Jeho 30 kněží se stará každý o 350 tisíc duší. Jeho katedrála je bouda o průměru dvacet metrů se zinkovou střechou: „Tak mi ji nemohou zapálit.“

Biskup spí v boudách pokrytých větvemi: „Připravili mi jednu v každé vesnici.“ Je to dobrý pastýř stáda, které hledá vodu a pastvu. „Každý šestý uprchlík na světě je Súdánec. Je zde dra-

matický rozdíl mezi vyhnanci a uprchlíky. Uprchlík nemá ani hrnec, musí ustavičně prchat před válkou, vězením a epidemiemi.“

Biskup jí dvakrát denně. Jeho věřící dvakrát týdně. „S tím rozdílem, že já bych mohl jíst maso v poledne i večer,“ červaná se. Dává proto přednost fazolím, chlebu, tuňáku z konzervy, sušené rybě. Hladovým musí připravovat polentu Jeho Excellence. „Jsou tak vyčerpaní z hladu, že nejsou s to ani si uvařit.“ Dvakrát do měsíce přijdou z Keni kapusty, ale při teplotě 40–50 stupňů nevydrží více než jeden den. Od nynějška do října by mělo být období dešťů: „Doufejme, že se podaří něco vypěstovat...“ Momentálně sluneční žár dovoluje jen sucho. Podobně jako loni. A předloni také.

Skupina dobrodinců z Brescie mu darovala satelitní telefon Thuraya, aby mohl volat číslo asociace Cesar, která má sídlo v Concesio, rodném místě Pavla VI. Byl velice překvapen, když jsem mu řekl, že Thuraya

je společnost Spojených arabských emirátů. Myslel si, že je švýcarská. Bojím se, že bude telefon používat nerad.

Obrátíte mnoho muslimů?

Absolutně ne. Získat nějakého muslima znamená odsoudit ho k smrti. Kdo se obrátí spontánně, je nucen utéci. Ale dostihnou ho a potrestají třeba tisíc kilometrů daleko.

A jsou zde katolíci, kteří konvertují k islámu?

Bohužel ano. Nejméně tři miliony se přestěhovaly na sever. Dohnal je k tomu hlad a museli prohlásit šahadu, veřejné vyznání víry, aby dostali práci. Konvertitům vypalují znamení. Orazitkují je na boku jako krávy, aby je rozeznali od nevěřících.

Jaké jsou vaše vztahy k islámské vládě v Chartúmu?

Dříve jsem měl vstupní vízum. Kdybych se nyní objevil v hlavním městě, skončil bych ve věznicí. Řekli by, že podněcují ke vzpouře, a to i přesto, že povstalci mě zajali jako rukojmí a pak vyhnali, protože jsem prohlásil, že ukradli 60 % zahraniční pomoci určené pro hladovějící. Jestliže se chci vrátit do Itálie, musím se vydat přes Keňu a nalodit se v Nairobi.

Je Bůh křesťanů Alláh muslimů?

Néééé! A kam bychom dali pojem Trojice? Největší z jejich proroků určitě není Kristus.

Muslim, který se chová dobře, přijde do nebe jako vy?

Ano, jsem si tím jist. Bůh ne soudí jako my. Bude tam mnoho tvorů, kteří žijí podle toho, co jim Pán vložil do srdce.

Myslíte, že atentáty v New Yorku a Madridu začala třetí světová válka?

Myslím, nebo jsme myslel, že po těch pohromách se něco změní k lepšímu. Naopak, viděl

jsem něco jako odvetu, která zachází až do pomsty.

Bush měl tedy Bin Ladinovi poděkovat za „lekcí“?

Nejistota a chudoba mohou dorazit do tvého domu, i když jsi ten nejbohatší na světě. Moc nepochází ani z pomsty, ani z peněz. Prezident Spojených států nemůže jít k mikrofonu a říct: „Pochytáme je všechny a pobijeme až do posledního.“ Za vlnu nenávisti, kterou to vyvolalo v islámském světě, se bude platit léta a léta.

Co tedy měl říct?

Dnes navštívil Pán také nás.

Ano, v letadle...

90 % planety žije v nejistotě. Promrhali jsme znamení z nebe, použili jsme ho k tomu, abychom lidi ještě více rozdělili.

Krásná slova, ale od biskupa, ne od státníka...

Svět je chudý, jako vždycky byl. Bushovou povinností není soudit čtyři pětiny lidstva. Jinak ti nejslabší nabudou dojem, že největší moc spočívá v pomstě. Já jsem si naopak myslel, že pomsta patří do kultury primitivů. Prezident nejsilnějšího národa pohrdl nejvýznamnějšími autoritami světa, OSN a papežem. To podřívá důvěru v autoritu na planetární úrovni, chápete? Důsledky jsou všem na očích. Vojáci, kteří měli provést pomstu, ztratili hlavu a prováděli hlouposti.

Ale co má společného chudoba s atentátníky? Bin Ladin jistě není chudobný.

Bush se nemůže před nikým vytahovat, že je strážce a ochránce lidských práv. Žil jsem ve Spojených státech 26 let, obdržel jsem tam kněžské svěcení v San Diegu v Kalifornii. Pracoval jsem mezi černochy, asistoval jsem Mexičanům v dolech a vím, že lidská práva chudých a menšin jsou v USA systematicky pošlapávána. Mým

Súdancům, kteří odcházejí hledat prospěch za Atlantikem, vždycky říká: „Zakusíte bídu chleba i kultury, v Americe poznáte tu nejhorší nepřízeň, která vás může potkat, pochopíte, co to znamená být otrokem.“

Ale vždyť ti hlavní spolupracovníci prezidenta, Colin Powell a Condoleezza Rice jsou barevní!

Ujišťuji vás, že černí Američané ve zdrcující většině nemohou aspirovat na více než na pumpaře nebo policajta.

Tak tedy Bush měl nastavit druhou tvář.

Španělsko po kalamitě 11. března reagovalo jiným způsobem.

Krásným způsobem.

Ať chcete nebo ne, tento rozhovor má na vás vliv. Snad dělám špatně, snad dobře, nevím. Bush si neuvědomuje, že když rozsévá nenávist všemi směry, ještě více rozděljuje svět.

Bud'te klidný, on tuto válku nevyhlásil.

Jenže islámským terorismem teď trpím také já, chápete? Když letadlo z Chartúmu bombarduje jiné letadlo, které rozděljuje potraviny, jak to nazvete? Súdanci prožívají 11. září den co den a vaše noviny o tom neuvědou ani řádku. Proč? Podstupují nespravedlnost a nemoci bez nenávisti. Je třeba se od nich jen

učit. Tlučou do bubnů a tančí, i když mají prázdné břicho. Západaři jsou lidsky daleko chudší, to mi věřte. Tři tisíce obětí z „Dvojčat“ vidím každý den ve tvářích těch, kteří mě přicházejí prosit o chléb, a já ho nemám. A když umírají, slyší od biskupa: „Pán tě miluje.“ Tak on s posledním dechem, který má v těle, šeptá: „Řekni Pánovi, že už nás potrestal dost!“

Promiňte, ale nezdá se mi spravedlivé obviňovat z toho Spojené státy.

Když jsou ve hře jejich zájmy, jsou velice ochotni i k dialogu. Že pracuji pro Boha – In God trust, napsali si na své bankovky. Ve skutečnosti věří více v ty bankovky než v Boha. Přišli za mnou žádat, abych zprostředkoval dialog s muslimy. To není možné. Bush je ochoten připustit zavedení šaria, koránský zákon, jen když dojde k míru mezi Severem a Jihem a on bude moci plným tempem těžit naftu. USA nechtějí v Súdánu mír, chtějí ze Súdánu naftu. Již v roce 1978 přišel Chevron, aby nám vyčerpal naše zásoby.

Ale dějiny mají své cesty, jak obnovit na světě pořádek. Pavel VI. předpověděl: „Budete-li dále šlapat po chudákovi, přijde den, kdy se vzbouří. A běda vám, až uvidíte revoluci chudáka.“ To jsou slova proroka, který vytyčil, kam až nás zavede terorismus, a který byl ochoten

obětovat svůj život, aby zachránil přítele Aldo Mora. Protože věděl, že jediná cesta je cesta Kristova: milosrdenství.

Viděl jste, jak uřezali hlavu americkému židovi Nicku Bergovi? Dá se předpokládat, že jednou uvidíme film, ve které křesťané usekávají hlavu člověku, který zapřel Ježíše?

To by museli být blázni, kteří byli náhodou na chvíli křesťany.

Nepřehánějí ti, kdo mluví o střetu mezi Západem a islámem?

Ne. Jsme teprve na počátku. Církev porazila komunismus, ale pokud jde o výzvu islamismu, tu teprve začínáme vnímat, ta je horší. Svatý otec nemohl tuto výzvu přijmout z důvodu věku. Bude se s ní muset vyrovnat další papež. Východiskem není tvrzení, že my máme pravdu a oni se mýlí. Oháníme se křesťanskou tradicí, kterou ve skutečnosti nežijeme. Muslim má mnohem větší vytrvalost v náboženské praxi a mnohem vyšší stupeň prozelitismu. Už když tě učí říkat „sukran“ – díky, pro něho je to misijní činnost, protože arabština je jazyk Koránu.

A přece mnozí vaši spolubratři v Itálii dovolují stavbu mešit.

Budou to muslimové, kteří nám budou dovolovat, ne my jim. Všude tam, kde se usadí, se dříve nebo později stávají nesmírnou politickou silou. Italové je velkomyslně přijímají. Brzy se přesvědčí, že muslimové zneužívají jejich dobroty a že jich přichází desetkrát více, než kolik jim bylo povoleno. Jsou mnohem mazanější než my. Mně už bourají školy a vy jim otevírají dokořán kostely. Jestli je někdo lotr, nedáš mu k dispozici pokoj ve svém bytě.

Podle poslední statistiky jen 20 % muslimů v Itálii respektuje příkázání Koránu, stejně tak

jako jen 20 % katolíků chodí v neděli do kostela. Jsou muslimové jen na papíře.

Ale islámská kultura zůstává. Náboženství je pouze část civilizace. Příslušnost k ummě, společenství muslimů, nikdo nesmaže.

Má to smysl vyvážit naši demokracii do zaostalých společenství, která nerozlišují mezi politikou a náboženstvím?

Ne. Muslimové zakládají své rozhodnutí jedině na ummě. Práva jednotlivce vůbec neznají a neví, co to je. Je absurdní chtít jim inkulturovat první článek americké ústavy, ve kterém se říká, že kongres nesmí vydat zákon, který omezuje svobodu kultu nebo omezit svobodu slova nebo tisku. Oni to vůbec nechápu.

V Súdánu se aplikuje v plné míře šaría?

Fundamentalistická vláda tvrdí, že ji bude aplikovat jen na muslimy. Podle čeho soudí křesťana, kterému utnou ruku, to se neví, protože neexistuje právo zákonné ochrany.

Roberto Hamza Piccardo, sekretář islámské komunity v Itálii, tvrdí, že bičování v Súdánu je pouze symbolické, protože „bičující drží Korán pod paží, aby osladil rány bičovanému“.

Znám toho pána, jestli ho posloucháte, navykládá vám tisíc jiných podobných lží.

Řekl mi také, že useknuté ruce jsou výjimečné ohavností, které používají někteří místní bossové proti ubohému lidu

Není to pravda. Tento koránský zákon používá stát, usekává ruce i nohy, a to i muslimům, které vězní bez vyšetřování. Arab utiskuje tím, že tě podvádí. Jestliže tě může podvést, udělá to z celého srdce.

Všechnu svou kapacitu zaměřím na to, aby tě napálil. Hassan El Turabi, „významný právník“, je velice inteligentní. Mluví anglicky lépe než Angličan a francouzsky lépe než Francouz. Má dvoješčný jazyk. Vždycky tě strčí do pytle. V anglické verzi súdánské ústavy je napsáno, že státním náboženstvím je islám a ostatní

náboženství se tolerují. V arabské verzi není o této záruce ani zmínka. Takového člověka jako Bush vodí El Turabi za nos kam chce, abych neřekl něco horšího. Než být podveden, to raději snesu facku. Muslimové tě stále drží v napětí strachu a nejistoty. Je to ustavičná psychická tortura, horší než fyzická.

EVROPSKÁ ÚSTAVA BEZ ZMÍNKY O KŘESŤANSTVÍ

V posledních říjnových dnech představitelé členských států EU v Římě slavnostně podepsali novou Evropskou ústavu. V současnosti je jasné, že v ní není zmínka o křesťanských kořenech Evropy. Košický pomocný biskup Stanislav Stolárik řekl pro Radio Lumen: „Tento podpis, ale i celá příprava samotné ústavy byly provázeny požadavkem zmínky o křesťanských kořenech Evropy. V čele této iniciativy stál samotný Svätý otec. Vícekrát vyzval kompetentní představitelé, aby se podívali na kořeny, ze kterých jsme vyrostli. Bohužel tento hlas nikdo nevyslechl. Mně to tak připadá, že jsme vyšli z nějaké rodiny a momentálně se nepřiznáváme ke svým rodičům, případně prarodičům. Chceme být najednou jakoby na zelené louce. Víme však velmi dobře, že národ, který nemá minulost, může jen těžko mluvit o budoucnosti. Čím hlubší jsou kořeny, tím je pevnější stavba. Je nám proto líto, že se tam ona zmínka nenachází. V žádném případě však nemohou končit iniciativy nás křesťanů. Tato diskriminace (nebojme se to tak nazvat) nás může ještě více zmobilizovat, abychom se zviditelnili, prezentovali v Evropě.“

(TK KBS 5. 11. 2004)

* * *

Tři italské novinářky, kteří byli zajati v Iráku jako rukojmí, se po svém osvobození a návratu do vlasti ihned odebrali do San Giovanni Rotondo k hrobu P. Pia, aby mu poděkovali za svou záchranu. Při mši svaté se modlili také za rukojmí, kteří byli zavražděni. K jejich osvobození došlo 8. června krátce poté, co jejich příbuzní vykonali pouť k hrobu P. Pia a prosili za jejich osvobození.

Corriere della Sera 24. června 2004

Existuje v Súdánu otroctví?

Oni přísahají, že ne. Šli s tím tvrzením až do Ženevy. Ale misie jsou plné bývalých otroků. Já sám jsem jich v roce 1990 vykoupil 150 a platil jsem za ně méně než za psa. 50 dolarů za ženy, 100 za muže. Pak jsem s tím skončil, protože by mohl vzniknout bludný kruh.

Proč jste se stal misionářem?

Snad proto, že jsem viděl svého otce, jak nosí polévku vězňům. Nikdy jsem nemyslel na to, že bych mohl dělat něco jiného. V 8 letech jsem byl ministrantem o comboniánů. V 10 jsem vstoupil do jejich semináře.

Máte strach?

Nedělal bych své povolání, kdybych ho měl. Se strachem se nedá přežít. Když se dovim, že některý můj kněz má strach, pošlu ho pryč. Je to nakažlivá nemoc. V den, kdy bych se začal bát, budu prosit Boha, aby si mě vzal.

Vrátíte se do Itálie?

Mojí vlastí je Súdán. Slíbil jsem svým věřícím, že je neopustím ani po smrti. Vědí, kam mě mají pochovat.

Věříte, že muslimové a křesťané mohou žít spolu v míru?

Vzájemný respekt přijde, až se poznáme. Prozatím jen sdílíme zemi, po které šlapeme.

Co mohou pro vás udělat moji čtenáři?

Horzně se modlit.

Jen to?

Nezapomínat na nás.

Nezapomenu.

Ale zapomenete. Chudí na sebe rychle zapominají.

Il Giornale 23. května 2004
překlad -lš-

Evropo, neboj se...

(Jan Pavel II.)

...neztrácej odvahu! Obrát se k sobě samé!

Objev znovu svůj původ a oživ své kořeny!

Církev se cítí zavázána obnovit s naléhavostí Bohem svěřené poselství o naději a adresuje Evropě znovu slova: *Pán, tvůj Bůh, je v tvém středu, hrdina, který přináší záchranu* (Sof 3,17). Její výzva k naději se nezakládá na nějaké utopistické ideologii, naopak, je to nepomíjející poselství spásy, které hlásá Kristus (srov. Mt 1,15). S plnou mocí, kterou obdržela od svého Pána, opakuje Církev Evropě dneška: Evropo třetího tisíciletí, nenechávej své ruce ochabnout! (srov. Sof 3,16); neztrácej odvahu, nepřizpůsobuj se myšlení a způsobu života, které nemají budoucnost, neboť se neopírají o neotřesitelnou moudrost Božího slova!

Poklad víry

Když sahám k tomuto volání naděje, opakuji ti ještě jednou, Evropo, která stojíš na počátku třetího tisíciletí: Obrát se sama k sobě! Objev znovu svůj původ! Oživ své kořeny. V průběhu staletí jsi přijala poklad křesťanské víry. Ta staví svůj sociální život na principech evangelia a jeho stopy je možno vidět v umění, literatuře, v myšlení a kultuře tvých národů. Ale toto dědictví nepatří minulosti, je to plán budoucnosti, který má být předán příštím generacím, protože je to původ života lidí a národů, které spolu ukovaly evropský kontinent.

Neboj se! Evangelium není proti tobě, stojí na tvé straně. Potvrzuje jistotu, že křesťanské zjevení může změnit politický, kulturní a hospodářský svazek v takovou formu soužití, ve které se všichni Evropané budou cítit doma a národy budou tvořit jednu rodinu, od níž se budou plodně inspirovat.

Měj důvěru! V evangelium, které je Ježíš, najdeš pevnou a trva-

lou naději, po které toužíš. Je to naděje, která se zakládá na Kristově vítězství nad hříchem a smrtí. On chtěl, aby toto vítězství náleželo tobě, k tvé spásě a k tvé radosti.

Můžeš si být jista: evangelium naděje nepřináší žádné zklamání! V proměnách tvých dějin včerejška i dneška je to světlo, které ti svítí a ukazuje cestu; je to síla, která tě podporuje při zkouškách; je to proroctví o novém světě; je to poukaz na nový počátek; je to pozvání pro všechny, věřící i nevěřící, aby nastoupili nové cesty, které ústí do „Evropy ducha“, aby z ní vytvořily skutečný „společný dům“, ve kterém vládne životní radost.

Kniha pro Evropu

Když jsem procházel Svatou branou na počátku Jubilejního roku 2000, pozvedl jsem do výše před Církví a před světem knihu evangelia. Toto gesto, které převzal každý biskup v různých katedrálách světa, má poukázat na závazek, který čeká dnes a povždy Církev na našem kontinentě.

Církvi v Evropě, vstup s knihou evangelia do nového tisíciletí. Kéž každý věřící přijme výzvu Koncilu, aby si osvojil častou četbu Písma svatého, které je *nejvznešenějším poznáním Ježíše Krista*.

Vezměme do svých rukou tuto knihu! Vezměme ji od Pána, který ji skrže Církev ustavičně podává (srov. Zj 10,8). Jezme ji (srov. Zj 10,9), aby se stala životem našeho života. Vychutnejme ji až do konce: Dá nám to námahu, ale připraví nám také radost, protože je sladká jako med (srov. Zj 10,9-10). Budeme zaplaveni nadějí a schopni sdělit ji každému, koho potkáme na své cestě.

Z Ecclesia in Europa, 2003

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

názor, než měli její zakladatelé, ale proto, že nechtějí připustit žádný jiný než svůj a dovolu- jí si rozhodovat o tom, co si člověk smí či nesmí myslet o základních mravních otázkách.

Jakmile člověk prohlásí za nejvyšší autoritu sám sebe, musí se nutně dříve nebo později dostat se svým požadavkem svobody a tolerance do bludného kruhu. Nejdříve se domáhá práva, aby mohl hlásat svůj de facto mylný názor, a když se jeho názor dostane do konfliktu se skutečností, chápe to jako jakýsi zásah do své svrchovanosti a pokládá za nevyhnutelné znásilňovat skutečnost a s ní všechno, co jí dává za pravdu. Ad absurdum to realizovaly totalitní režimy minulého století, ale to vůbec neznamená, že se lidstvo z těchto příkladů poučilo a že se něco takového již nebude opakovat.

Signalizuje to i případ Buttiglione. Je to zatím to nejmenší z toho všeho, co nás teprve čeká. „Laická“ evropská ústava není nějakým kompromisním východiskem, aby se v pluralitní společnosti nikdo necítil zkrácen. Je to stejná kodifikace jediného přípustného materialisticko-positivistického vyznání, jakým byla komunistická ústava, která tvrdila, že všechna moc pochází z lidu. Taková ústava nemůže vést k něčemu jinému než k totalitě. Proklamovaná svoboda církvi je ve skutečnosti totéž jako komunisticky zaručovaná „svoboda vyznání“. Svoboda církvi v takto „sekularizované“ společnosti se nakonec ukáže jako zcela absurdní, protože má být podřízena materialisticky smýšlející nadvládě. Je to svoboda, která platí potud, pokud se v ní nějaký občan necítí ohrožen na své svobodě tím, že vidí na stěně kříž, že potkal řeholníka, který je oblečen ve svém hábitu, pokud se na svých právech necítí ohrožena žena, protože jí věřící lékař odmítá provést potrat, pokud se necítí ohrožen homosexuál, protože církev odmítá požehnat jeho svazku, a pokud se necítí omezo-

ván ve svých hříších občan, protože církev hlásá veřejně pravdu o tom, co je dovoleno a co ne. Jak dlouho to bude trvat, než se přesvědčíme, že „laickým“ zásadám této ústavy, tak jak je chápou její „laičtí“, tedy materialisticko-ateističtí tvůrci, nemůžeme jako katoličtí křesťané dostat?

Těch neřešitelných střetů nás čeká celá řada, dokud nebude vyjasněn nejzákladnější střet: Buďto Bůh je, nebo není. Buďto spolu s ním existuje absolutní pravda, nebo neexistuje, spolu s absolutní pravdou platí neměnný všeobecně závazný mravní řád, který platí nade všechny ústavy. Kritériem pravdy a řádu není ani početní převaha, ani moc, tím méně okamžitý osobní nebo skupinový prospěch, stejně tak jako jim není nějaký dohodnutý kompromis. Tolerance ve smyslu zrovnoprávnění jakéhokoliv názoru nevede k míru, tak jako „světové náboženství“ není univerzálním náboženstvím, nýbrž rouhavým bezbožectvím.

Kristovo království je podle prohlášení jeho Zakladatele založeno na jiných principech než království tohoto světa. Znamená to, že ten, kdo chce být Kristovým učedníkem, musí být připraven řešit dilema, jak se s rozdílností těchto principů vyrovnat. Bylo to problémem již tehdy, kdy zde stál vedle sebe jeden stát a jedna církev. Situace je daleko složitější od té doby, kdy místo jedné církve tu stojí a stále se rozšiřuje celá paleta různých světonázorů, které se domáhají stejných práv jako jediná víra zjevená samotným Bohem. Katolický křesťan se ovšem ve společnosti domáhá něčeho podstatně většího, než jsou jeho občanská práva. Nebojuje tu za sebe, ale za svého Krále. Při vši naší upřímné snaze o vstřícnost nemůžeme nebrat na vědomí to, co sleduje ten druhý: jestliže je vnitřně zaměřen k tomu, aby víru v trojediného Boha a víru v Božího Syna Ježíše Krista zprovoval ze světa, žádný náš naivní ústupek mu v tom nezabrání.

-red-

PAPEŽ PIUS XII. (39)

„Ránu do týla,“ rozhodne Kappler.

Podle jeho názoru je to nehumánnější metoda vyplnění rozkazu – rozkaz je rozkaz, to se nedá nic dělat – i když ví, že není právoplatný ani vojensky, ani politicky.

První rány třeskou.

Jejich ozvěna se v jeskyni opakovaně rozléhá nesnesitelně hlasitě. Krev stříká až na stěny. K tomu úplně, téměř lhostejné ticho obětí. Mužstvo velící popravě jeví neklid, rozhořčení. Jeden muž SS se zdráhá znovu střílet. Tu si Kappler pomyslí, že musí předcházet dobrým příkladem. Položí vlastní rukou nejbližší stojícímu pistoli do týla a stiskne. V tom okamžiku zsilně zbledne v obličejí, tak to aspoň popisují očití svědci, a musí se odvrátit.

Ostatní dovedou jatka do konce, bez chuti a s nadávkami. Když už není slyšet žádný zvuk, rozhostí se nad kamenolomem nebezpečné ticho. Kappler, aniž by vrhl jediný pohled zpět, rozkazuje po boku stojícím mužům, aby jeskyni vyhodili do povětří.

Vzpomínka na provedení čin se nadá jen tak jednoduše zahnat. Jméno Kappler bude ještě léta trýznit srdce lidí, které vzájemně nic neodlišuje, kromě náhody, že byli narozeni ve dvou různých táborech.

V devátém měsíci obsazení to vypadá, jako by teror začal ochabovat, jako by on sám, stížený amokem, na konci svého záchvatu vyčerpan, nechával klesnout ruce.

Teror v osobě Kapplera opouští Řím, když na jihu města, na Via Appia, začnou rachotit nahuštěné terénní pneumatiky a řinčet ocelové řetězy vozidel Aliance po stejné dlažbě, po které pochodovaly už vítěz-

né Césarovy legie. Nyní se ještě naposledy objevil Pankratius Pfeiffer.

Generální představený veze právě ve svém autě přes vatikánskou hranici jednoho maďarského diplomata, který hledá spojení s anglickým velvyslanectvím u Svatého stolce. Maďar se setká v boční lodi Sv. Petra s Montgomerym, velvyslanecem radou sira Osborna, aby mu předal listinu s maďarskými jmény, která budou doporučena spojencům k ušetření, poněvadž jsou známá jako antifašistická. Tehdy je Pfeiffer v klášteře salvatoriánů telefonicky volán Kapplerem.

Je 2. března 1944 a den narození papeže. Kappler je přivítavost sama. Mluví o „dárku k narozeninám papeží“ a prosí Pfeiffera o návštěvu zítra večer v osm hodin do Via Tasso.

Když se Pfeiffer vrací 3. června ve 20.30 hodin vozem s vatikánským číslem zpět do svého klášteře, sedí vedle něho ještě druhá, hubená, do sebe zhroucená osoba. Ta musí pak být z auta spíše nesena než podpírána.

Současně opouští Řím směrem na sever auto se zatemněnými reflektory, které má číslo SS. V tomto voze sedí vedle řidiče Kappler s posměšně zkřiveným obličejem, s očima, které nervózně hledají temné okraje silnice, s odjištěným samopalem na kolenou. Poslední strašidlo.

* * *

Večer 10. března 1952 jsem se vrátil značně vyčerpan chůzí po městě. Vyhledal jsem všechna ta dějiště, která poskytovala pozadí k popisovaným událostem během devíti měsíců teroru, dramatického období, které začalo 10. září obsazením Říma Němci a končilo vysvozením města oddíly generála Clarka 5. června 1944.

Objednal jsem pro svého průvodce Petroniho espresso. Já sám jsem držel campari bitter. „Kde asi může být dnes Kappler?“ uvažoval jsem nahlas.

„V pevnosti na ostrově Proci-da,“ odpověděl mi Petroni, „na doživotí.“

„A jeho italský kolega se zavádějícím, krásně znějícím jménem Caruso?“

„Toho komunisté vyslídili a zahnali do Tibery. Vězni osvobození z Regina Coeli se projevíli neměně pomstychtivě. Ti přibíli fašistického ředitele věznice na vrata jeho ústavu.“

Petroni míchal usilovně cukr ve svém espressu.

„Penzion Jaccarino byl meztím zbořen, že ano?“

Petroni mi to potvrdil a opět míchaje kávu pokračoval:

„Ostatně úkryty v kláštorech nezůstaly od 5. června 1944 prázdné. Změnily jenom svoje obyvatele. Na místo osvobozených pronásledovaných se sem na církevní půdu utekli teď jejich bývalí pronásledovatelé.“

V semináři Lombardo se stali nástupci komunisty Giovanna Rovedy jeden velitel župy a jeden vládní prezident. V San Paulu čekají ještě dnes proslulí fašisté na amnestii.

Hledat Martina Bormanna v nějakém římském klášteře je nesmysl, ale je možno se domnívat, že tajemný mrtvý, který byl nedávno v jednom zdejší klášteře pochován, byl marně hledaný velitel župy z Tyrol.“

Mne však vzrušoval osud jiného muže: generálního představeného salvatoriánů. Pankratius Pfeiffer byl přejet džípem na veřejné ulici.

„Náhoda?“

„Znám výtky, které proti němu dodatečně vznášeli komunisté: byl prý asi nacistickým agentem, který s vědomím papeže vyjednával mezi Dollmanem a Kapplerem. Pfeiffer zemřel ještě dřív, než mohl podat opačný důkaz. Ale“ – řekl Petroni se vším důrazem – „byla to přesto nepolitická nehoda,

kteří tento nezištný muž padl za obět.“

„A kdopak byla ta tajemná postava,“ chtěl jsem vědět to poslední, „kteřou vezl Pfeiffer večer 3. června 1944 v autě s vatikánským číslem na Via Tasso a kteřou pak vzal k sobě do klášteře?“

Petroni přestal míchat. Vypil šálek jedním douškem. Stále váhal dát mi odpověď na tuto mou poslední otázku. Nakonec napsal na okraj Osservatore Romano z 10. března 1952 telefonní číslo a podal mi ho beze slova přes stůl.

Přijal jsem noviny a šel vedle do telefonní budky vytočit napsané číslo. Když kotouč zadrnčel šestkrát zpět, ohlásil se na druhém konci vedení pro mě cizí hlas. „Pronto!“ slyšel jsem zavolat hlas a pak ještě jednou netrpělivě: „Pronto! – Zde je Giuliano Vasalli!“

Tak jsem se to dozvěděl: Vasalli žil, byl váženým právním zástupcem a nebyl už nyní pokládán za „Nenniho socialistu“, nýbrž za „nezávislého“.

Nechejme ho samého vyprávět:

„Večer 3. června 1944 se otevřely dveře mé cely ve vězení na Via Tasso. Že jsem tehdy ještě vůbec žil, děkuji jednomu majorovi SS jménem Haas, který si mě oblíbil, a aby odložil mou popravu, požádal znovu o můj výslech. Ale ani on nemohl zabránit, abych nebyl do krve zbit, abych si už napůl vyhladovělý nemusel vždy znovu vyslechnout: „S tím nebudeme dělat žádný dlouhý proces. Toho zlikvidujeme během nějakého policejního zásahu!“

Když jsem teď najednou viděl vstoupit do otevřených dveří cely duchovního, byla moje první myšlenka: zpovědník – nyní už to není daleko – budeš zastřelen...

Za duchovním vstoupil do mé cely Kappler. Oslovil mě svým stručným brutálním způsobem.“

(Pokračování)

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku **Prof. ThDr. Václava Wolfa SVÁTOSTI CÍRKVE**, která se bude konat v **úterý 7. prosince 2004 v 18 hod** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

PODEKOVÁNÍ A POZVÁNÍ

Chtěli bychom vyjádřit vděčnost a vyslovit upřímné **Pán Bůh zaplať všem čtenářům časopisu Světlo za příspěvky na rekonstrukci farní střechy v Olomouci – Slavoníně**. Těchto darů byla celá řada, byly to často „vdoviny haléře“, ale velmi nám to pomohlo. Celkem nám od Vás, čtenářů Světla, přišlo **157 170 Kč**, což je 10 % celkové částky 1 557 783 Kč. Stále sice ještě máme dluhy, ale to hlavní již máme za sebou – nová střecha stojí na svém místě a vzácné fresky již nejsou tolik ohroženy.

Jsmo si vědomi, že každý církevní objekt potřebuje finanční prostředky. Kdyby se však někdo i nadále ucházel o to nám pomoci, vyslovujeme předem velké – stojanovské Pán Bůh zaplať. (Číslo našeho účtu je: **35-180 402 8329/0800**.) V modlitbách a při mších svatých na všechny naše dobrodince pamatujeme. (Každého 16. v měsíci, stejně jako S. B. P. Antonín Šuránek, sloužím mši sv. ke cti P. Marie Karmelské a za živé i zemřelé dobrodince.)

Zároveň bychom Vám chtěli oznámit, že **28. 11. 2004 v 10.30 v našem kostele sv. Ondřeje v Olomouci – Slavoníně** proběhne ze účasti otce biskupa Mons. J. Hrdličky **slavnost odhalení pamětní desky** kněze, pedagoga a hudebního skladatele **P. Ludvíka Holaina**. Napsal mnoho duchovních skladeb, úprav a doprovodil četných písní – jak lidových, tak mešních, které jsou dodnes součástí kancionálu (např. Vítej, vítej, tělo přezázračné; Přijď, ó Duchu přesvatý; Ježíši, Tebe hledám...). V letech 1890–1916 (do své smrti), působil jako farář ve Slavoníně.

P. Alois Juráš, duchovní správce

Pod záštitou poslanců Jiřího Karase a Jana Kasala bude v pondělí 29. listopadu 2004 v 15 hodin v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR v Praze 1, Sněmovní 4 (místnost 106) ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR uspořádán seminář **DŮSTOJNOST LIDSKÉ BYTOSTI V PRÁVNÍM ŘÁDU ČR**.

ÚVODNÍ ČÁST – JUDr. Ing. Jiří Karas, poslanec PSP ČR, Mgr. Karel Herbst, světitel biskup pražský.

ODBORNÉ PŘÍSPĚVKY – Ochrana lidského života v ústavním pořádku ČR, JUDr. Antonín Procházka, em. soudce Ústavního soudu ČR.

Počátek lidské bytosti z pohledu lékaře – Doc. MUDr. Jitka Kočová, CSc., vedoucí Ústavu histologie a embryologie LF UK v Plzni.

Důvody pro nedělitelnou důstojnost lidské bytosti – Jiří Fuchs, filosof. **Prezentace záměru návrhu zákona o důstojnosti lidského života** – JUDr. Ing. Jiří Karas, poslanec PSP ČR.

DISKUSE

Předpokládané ukončení v 17.30 hodin.

Prosíme o potvrzení účasti telefonicky na čísle 603 976 231 od 9.00 do 15.00 hod. nebo prostřednictvím e-mailu na adrese: karas@psp.cz do 22. listopadu 2004.

Týdenní zimní pobyt pro rodiče a děti – SILVESTR v TATRÁCH – aneb Jak křesťansky prožít příchod Nového roku? 27. 12. 2004 – 2. 1. 2005 – Rekreační středisko Hutý pod Roháči, Západní Tatry, Slovensko.

Nabídka programu pro rodiče i děti:

Rekreační: Sport a sněžné hrátky všeho druhu, túry, vycházky, koupání v termálech, zábavný a tvořivý program pro děti i dospělé.

Duchovní: ranní a večerní modlitba, dětská mše sv., možnost svátosti smíření a rozhovorů s knězem, silvestrovská bohoslužba.

Po celou dobu pobytu bude přítomen kněz.

Cena pobytu – ubytování + plná penze: dospělí a děti nad 12 let – lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 2100 Kč; děti do 12 let – lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 1740 Kč; dospělí a děti nad 12 let – lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 2400 Kč; děti do 12 let – lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 1920 Kč.

INFORMACE A PŘIHLÁŠKY: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Liturgická čtení

Neděle 21. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále

1. čt.: 2 Sam 5,1-3

Ž 122(121),1-2.4-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodina přijde-me s radostí*)

2. čt.: Kol 1,12-20

Ev.: Lk 23,35-43

Pondělí 22. 11. – památka sv. Cecilie

1. čt.: Zj 14,1-3.4b-5

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 21,1-4

Úterý 23. 11. – nez. pam. sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 14,14-20

Ž 96(95),10.11-12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 21,5-11

Středa 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Zj 15,1-4

Ž 98(97),1.2-3ab.7-8.9

Odp.: Zj 15,3b (*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládný!*)

Ev.: Lk 21,12-19

Čtvrtek 25. 11. – nez. pam. sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Zj 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: Zj 19,9a (*Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.*)

Ev.: Lk 21,20-28

Pátek 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 20,1-4.11-21,2

Ž 84(83),3.4.5-6a+8a

Odp.: Zj 21,3b (*Hle, Boží stan mezi lidmi!*)

Ev.: Lk 21,29-33

Sobota 27. 11. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Zj 22,1-7

Ž 95(94),1-2.3-5.6-7

Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20c (*Maran atha! Přijď, Pane Ježíši!*)

Ev.: Lk 21,34-36

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 11.	22. 11.	23. 11.	24. 11.	25. 11.	26. 11.	27. 11.
Antifona	730	1708	949	1692	980	996	1666
Žalm	786	786	783	786	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	730	1709	738	1693	738	738	1666
Antifony	731	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	731	1710	953	1693	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	731	1596	953	1694	985	1002	1669
Prosby	732	1711	953	1694	985	1002	1655
Záv. modlitba	732	1596	1597	1695	986	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	733	739	739	739	739	739	739
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	727	727	1714	740	1698	740	740
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	729	736	1717	962	1701	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	729	737	1596	962	1701	995	1011
Prosby	729	737	1718	963	1702	995	1011
Záv. modlitba	732	732	1596	1597	1695	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
NA ROK 2005

Čtyřstránkový letáček s barevnou fotografií Sv. otce na titulní stránce. Vzhledem k výši poštovného a balného lze samostatně objednat minimálně 20 ks.

Cena 1,50 Kč za jeden kus

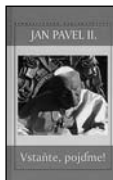

VSTAŇTE, POJĎME!

Jan Pavel II.

Při příležitosti 45. výročí biskupského svěcení a stříbrného jubilea služby na Petrově stolci napsal papež Jan Pavel II. pokračování vzpomínek začínajících rokem 1958, kdy se stal biskupem. Vzpomíná zde nejen na léta, kdy sloužil církvi v Krakově, ale sděluje i novější zkušenosti, jež získal v Římě jako nástupce sv. Petra.

Karmelitánské nakladatelství,
váz., zúž. A5, 136 stran, 179 Kč

MODLITBY SVATÉHO AUGUSTINA

Velký otec západní církve sv. Augustin není mystikem ve středověkém slova smyslu, ale z jeho nitra tryskají hluboké a přitom prosté modlitby, které může za

své přijmout každý člověk a hovořit tak i dnes s Bohem po vzoru Augustinově. Knížku lze zakoupit ve dvou variantách vazby – brožované a dárkové vázané.

Karmelitánské nakladatelství, A6, 152 stran
Brož., 99 Kč; váz., 149 Kč

DUCHOVNÍ SLOVO PRO DNES A ZÍTRA

Jan Evangelista Urban

Soubor přednášek františkánského kněze z roku 1969. Zaznamenaná slova aktuálně zdůrazňují neinstituční, charismatické křesťanství, které se živí především ze zdrojů Písma, odkazuje k hlubinám křesťanství a kontemplace a překonává schizofrenii mezi křesťanstvím a světem.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 244 stran, 249 Kč

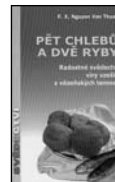

PĚT CHLEBŮ A DVĚ RYBY

F. X. Nguyen Van Thuan

Radostné svědectví víry vietnamského biskupa, který byl 13 let vězněn komunisty. Předává svou zkušenost, jak se ve vězení setkával s Ježíšem při hledání Boha a jeho vůle, v modlitbě, v bratřích a sestřích, v Panně Marii.

Paulínky, brož., 185x120 mm, 96 stran, 110 Kč

Informace o předplatném na rok 2005 byly uvedeny v č. 42 na str. 16.

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1